

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
ОПИСАНІЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛІЙ 1871.

БРОЙ 4.

ВЪСПИТАНИЕ-ТО.

Видѣхмы какъ първый-тъ элементъ въ едно добро възпитаніе е тѣлесно-то развитіе на дѣте-то за да ся приготви здраво тѣло за оръдіе на здравъ умъ и за приврѣменно живѣлище на безсмъртнѣ душѣ. Слѣдъ това трѣба да ся гледа и душевно-то и умственно-то развитіе. Тѣзи двѣ, ако и да вървятъ съврѣменно и почти равностепенно, пакъ трѣба всякога да помнимъ че първо-то е по важно-то и че това трѣба да прѣдшествува прѣдъ друго-то.

Двѣ причини има за това. Първа-та е че най първы-тѣ впечатленія които дѣте-то прима сѣ нравственны. Първи-тѣ му уроци сѣ душевни уроци. Ако въ първы-тѣ десеть години на животъ-тъ си чловѣкъ-тъ не поченва нравственно-то си възпитаніе, безъ друго ще ся посѣятъ въ душѣ-тѣ му таквызи сѣмена които ще произведѣтъ горчивъ плодъ прѣзъ всичкый-тъ му животъ, и до сто години ако бы да живѣе. И ако и да може чрѣзъ благодать-тѣ Божиѣ, чрѣзъ вѣрѣ въ Господа Исуса Христа, най развращенный-тъ и най осквърненый-тъ грѣшникъ да ся обърне отъ злы-тѣ си дѣла и да поправи животъ-тъ си, но бѣлзидѣще стоятъ и онази душа все быва нѣкакси отънена, и нѣма никогашъ да има онази усѣтливость и онази тънкѣ разсѣдителность въ душевны прѣдметы коѣхъ то бы имала тя, ако бы были развыты въ неѣ правы-тѣ душевны чувства, оше въ крѣпкы-тѣ млада години. Онази баща и онази майка, които чрѣзъ свое-то си невѣжество или немареніе на душевны прѣдметы, или чрѣзъ недостойно-то си пове-

деніе и нехристіанскый-тъ си примѣръ, лишаватъ чада-та си отъ здраво-то душевно възпитаніе, иматъ естрѣшнѣ отвѣтственность прѣдъ Бога-защото не само лишаватъ чада-та си отъ толкозъ бесцѣнно добро, но оше и гы заразяватъ съ една болестъ която нѣма никогашъ съврѣшено да ся исцѣри.

Втора-та причина ся намира въ това че безъ душевно развитіе най свѣтли-тѣ умственни дарбы и най пространны-тѣ понятія не ползуютъ чловѣка. Колко жалостни примѣри има за това! Между всякой народъ ся намѣрватъ таквызи наричани, образовани, възпитани, учени чловѣци, на които науки-тѣ, понятія-та и ученіе-то сѣ чисто умственны. Душевно-то имъ естество е не развито и не обработено. Совѣсть-та имъ не работи: говорятъ за совѣсть, писуватъ за совѣсть и тѣлкуватъ совѣсть що значи, но въ самы-тѣ тѣхъ совѣсть-та не дѣйсвува като кормило на животъ-тъ имъ. Недостаткъ-тъ имъ не е въ ученіе-то имъ, но само въ това че *възпитаніе-то* имъ е само отъ едикъ-тѣ странѣ. Всичкы-тѣ училищны науки на свѣтъ-тъ не могатъ да допълнятъ тойзи недостатокъ.

Чловѣкъ-тъ може да е ученъ въ общеприятый-тъ смыслъ на речъ-тѣ, но и при всичко това да бѣде невъзпитанъ душевно. Той може да знае всичкы-тѣ Европейскы и Вѣсточны языцы, но пакъ да е нѣмъ въ небесный-тъ языкъ, сирѣчь языкъ-тъ на вѣрѣ, надеждѣ и любовь кѣмъ Бога. Той може да познава естественны-тѣ науки, да брои звѣзды-тѣ и да распознава цвѣтя-та на поле-то и всичкы-тѣ видове руды и камени що

сѣ вътрѣ въ земѣ-тѣ, а при всичко това сърдце-то му да бѣде жестоко колкото сѣ онѣзи каменіе.

Той може и богословъ да ся нарича, да знае Църковнѣ Историѣ, да приказва за Събори-тѣ, за ересы-тѣ и за догмы-тѣ на вѣрѣ-тѣ, става и на вѣрѣе силенъ поборникъ за вѣроисповѣданіе-то, но при всичко това може да е такъвзи шото всякой който го гледа внимателно вижда че не говори отъ сърдце, а вътрешнѣ и душевнѣ опытность той нѣма. Животъ-тѣ му не е духовенъ въ пѣтскый и поведеніе-то му е противоположно на нравственны-тѣ начала които той исповѣдва.

Душевно-то възпитаніе на такъвзи единъ е недостатъчно и не е право да наричамы него добръ възпитанъ чловѣкъ.

Желали быхмы ако бы было възможно да постигнемъ съ гласъ-тѣ си особено всички-тѣ майки въ Българіѣ и да имъ даваме да разумѣятъ колко важна една часть отъ това душевно възпитаніе ся е въвѣрила отъ Бога на тѣхнѣ-тѣ грѣжѣ. Безъ всякой духъ укорителенъ или обвинителенъ принудени сме да кажемъ че главна-та нужда въ Българіѣ днесъ е душевно възпитаніе, такъвъзъ душевно възпитаніе пакъ, което не ся добыва въ семинари-тѣ нито отъ книги, но което трѣба да ся добыва при бащинно-то огнище, отъ уста-та на богобоязливѣ-тѣ и чедолюбивѣ-тѣ *Майкѣ*.

Днесъ, въ Българіѣ, слава Богу, намѣрватъ ся чловѣци които донѣдѣ мѣгатъ право да ся наричатъ книжовни и учени, но за злѣ честь душевно възпитани-тѣ сѣ малко. Къмъ васъ, майки Българки, гледа народъ-тѣ и очаква отъ васъ такъвзи мѣжје.

Гледайте вы самы да разбирате добръ нужды-тѣ на безсмъртна-тѣ душѣ и душевны-тѣ обязанности на чловѣка къмъ Бога и къмъ подобны-тѣ си, и тогазы съсъ страхъ Божій, съ моленіе и съ майчино наставленіе и съ добръ примѣръ, трудѣте ся да вложите въ умове-тѣ на чада-та си тавъвзи здравы разсѣжденія за вѣрѣ-тѣ и такъвъзъ совѣстни начала, щото съ Божіе-то благословеніе, чада-та ви да станѣтъ мѣжје добръ възпитаны душевно.

И като ся трудите за душевно-то възпитаніе на чада-та, вардѣте ся отъ по-

грѣшкѣ-тѣ що правятъ нѣкои си, като правятъ това възпитаніе да състои въ пасивенно-то изпълняваніе на нѣкаквы въпшны обряды или обычаи. Туй възпитаніе не състои въ навъкновенія-та или обычаи-тѣ които слѣдва нѣкой си по подражаніе на роднини-тѣ или дружини-тѣ си, но състои въ *начала-та* и *чувства-та* които ще управляватъ животъ-тѣ на чловѣкъ-тѣ. Въ всякой народъ по свѣтъ-тѣ става тѣй че въ теченіе-то на вѣрѣе-то, измѣняватъ ся малко или много обычаи-тѣ народни, споредъ вѣремена-та и обстоятелства-та. Ако дадете на чада-та си да мислятъ че вѣрата имъ състои въ тѣзи обычаи само, а не въ вѣчны-тѣ начала на истинѣ-тѣ, голѣма опасность има да не бы дѣца-та ви като порастятъ и излѣзатъ по свѣтъ-тѣ да напуснатъ тѣзи нѣща и съ тѣхъ наедно (защото не знайтъ да различаватъ) да напуснатъ и здраво-то и нуждно-то, и да считатъ всички душевны нѣща, както външни и суевѣрны.

Облекло-то, нрави-тѣ, говоранія-та и обычаи-тѣ между чловѣцы-тѣ измѣняватъ ся, но вѣчны-тѣ и непрѣложны начала на Божіѣ-тѣ истинѣ ся не измѣняватъ. Тѣ ще стоятъ. Гледайте да ги всадите и вкорените въ сърдца-та на чада-та си толкозы добръ, щото съ всички-тѣ хытроизмыслены доказателства на иповѣрцы-тѣ, и съ лукавства-та, лжи-тѣ, коварства-та и интригы-тѣ на свѣтъ-тѣ като ся борятъ сынове-тѣ ви, майчино-то наставленіе ще стои. Майчина-та любовь ще имъ бѣде като полярна звѣзда къдѣ-то и да ся скытатъ, и тѣзи нравственны и душевны начала вложены въ тѣзи сърдца чрѣзъ ваши-тѣ трудове ще произведѣтъ плодъ полезенъ на народъ-тѣ, и благословенъ отъ Бога и похваленъ отъ чловѣцы-тѣ.

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

(Продълженіе отъ Брой 2.)

Трете-то нѣщо което Исусъ като Князь на миръ-тѣ дава на послѣдователи-тѣ си е *миролюбіе*: обичать миръ.

Дѣца-та въобще обичатъ да ядѣтъ захаръ и други сладкы нѣща; охотѣ иматъ за сладко-то повече отъ кисело-то. Ако бѣхте видѣли одного който не можеше да яде сладко-то, но все му ся ядене

горчиво-то и кисело-то, щѣхте да речете че охота-та му или вкусъ-тъ му не е правъ а ся е развратилъ нѣкакъ си.

Така има и лоши челоуѣци които все обычатъ караніе и прѣніе. Къдѣто щете да ги турите все ще иматъ прѣніе и крамолы. Но Христови-тъ челоуѣци не сѣ таквизи. Тѣ обычатъ миръ. Най голѣмото благословеніе което може челоуѣкъ да получи е да стане той послѣдователь Христовъ, сирѣчь истиненъ Христіанинъ, защото тогазъ ще стане миролюбець. Който така ся е научилъ отъ Христа да обыча миръ, ще ся труди всякога и всякакъ да прави други-тъ благополучны спокойны и мирны.

Глѣдайте Св. Павла. Прѣди да стане той Христіанинъ, той ходяше вредъ, гоняше Христіаны-тъ, затваряше ги въ тъмница и убываше ги. Той обычаше гонителство. Но като станъ Христіанинъ това ся промѣни въ него, и той обычаше да проповѣдува благоуѣстие-то на миръ, да показва на челоуѣци-тъ пѣть-тъ къмъ вѣчно-то блаженство, какъ да станѣтъ добри и благополучны.

Всички-тъ истинни послѣдователи на мирный-тъ Князь ще обычатъ това сѣщото и ще ся потрудятъ да сѣ миротворители.

Ето единъ расказъ, който показва голѣмѣтъ разликъ що има между онѣзи които обычатъ, и онѣзи които не обычатъ миръ.

Единъ учитель ся расхождалъ единъ день съ ученика си, който былъ богатъ единъ момъкъ. Учителътъ былъ послѣдователь на мирныйтъ Князь Исуса, а ученикъ-тъ не былъ таквъ. Видѣли въ пѣть-тъ си едни сѣксени обувки, които принадлежили на единъ сиромѣхъ работникъ, който работилъ въ нивѣтъ близу.

Ученикъ-тъ рекъ на учителя си — “Чакай да направимъ една игра. Да скріемъ обувки-тъ на старецъ-тъ, и послѣ отъ далечъ да глѣдамы какъ ще ся уплаши като не може да ги намѣри.”

“Не, не, недѣй тѣй,” рекъ добрый-тъ учитель, “Защо да ся удоволствувашь отъ нещастіето на други-тъ? Да ти кажѣ ли азъ що да направишь? Тури въ обувки-тъ по едно бѣло меджидіе, защото ты имашъ пары доволно, а послѣ ный ще ся скріемъ и ще гледамы що казва старецъ-тъ като ги намѣри”.

Ученикъ-тъ така направилъ и слѣдъ малко, сиромѣхъ-тъ свършилъ работа-тъ си и дошелъ да си земе обувкытъ. Като пѣхилъ кракътъ си въ обувкытъ, усѣтилъ пѣщо и ся навелъ и извадилъ сребро-то. Какво очуваніе было начертано на лице-то му! Той гледалъ сребро-то и отъ двѣ-тъ страны, послѣ разгледалъ на около и като не видѣлъ никого, турилъ парытъ въ пазухѣ-тъ си и зель да обуе и други-тъ обувкы, но ето и въ неѣхъ намѣрилъ сѣщото!

Сърцето му не можало да побира чувствата му. Той гледалъ горе къмъ небо-то и съ гласъ изразявалъ благодарството си къмъ Бога, и като ронилъ топыслзы говорилъ за женѣ си, която лежала болна, и за малки-тъ си дѣца които были безъ хлѣбъ но сега щели да ся избавятъ отъ страданіе чрѣзъ тѣзи непадѣйны помощъ.

И ученикъ-тъ като слушалъ това, не можилъ самъ да въздржи съззы-тъ си, и като слѣдвали расходкѣ-тъ си, той усърдно благодарилъ учителя си, дѣто бѣше го подсторилъ на това благоуѣніе и бѣше го научилъ толкозъ единъ добръ урокъ.

Трѣба да ви дамъ още единъ расказъ да ви покажѣ какъ можете добро да правите и като нѣмате пары да давате.

Зима-та была много тежка. Снѣгъ-тъ валеше силно и вѣтрѣ-тъ фучаше. Малка-та Иванка стояла при прозорець-тъ и гледала вънъ на пѣтъ дѣто минували хората. Слѣдъ малко рекла на брата си: “Георгій, Георгій, ела тука да видишь!” Единъ челоуѣкъ иде, самичкъ и носи подъ мищѣ-тъ си единъ малкъ ковчегъ, за мъртвытъ! Ето сложилъ е сандучето при нашѣ-тъ портѣ! Горкый-тъ челоуѣкъ колко ся вижда скърбенъ. Ще слѣзѣ азъ да го попытамъ, мож ли да му помогна въ нѣщо?” И безъ да мисли за студѣ-тъ Иванка тичала долу и излѣзла до портѣ-тъ.

Челоуѣкъ-тъ іжъ погледнѣлъ еднѣжъ и ся навелъ съ главѣ-тъ си на сандучето и ронилъ съззы безъ да може да продума. Иванка турила рѣкѣтъ си на рамото му и стояла тамъ и плакала сама и не знаела що да каже. Най сетнѣ челоуѣкъ-тъ пакъ іжъ погледнѣлъ и рекъ, “Богъ да тя благослови, Роспожице, трѣба да си ты Ангелче отъ Бога прово-

дено за да утѣшаваш единъ бѣденъ и скърбенъ бащѣ. Духъ-тъ на неѣхъ, която е въ това сандуче, нека ти стдружява и тя опазва.»

«Дъщеря ли ти е? попытаха Иванка. «Дъщеря ми,» реклъ той. «Добрѣ,» рекла Иванка, ако си ты добръ человекъ и обичашъ Исуса, ще ѣхъ видишъ пакъ въ небето. Моятъ мама казва на насъ че ако сме добры и послушваме, що ни казва Исусъ, ще видишъ пакъ и нашъ-тъ сестрица дѣто е умрѣла. Ахъ колко ми е жално за тебе. Но ты ще ся потрудишъ така да видишъ пакъ дъщерка-тъ си; не щешъ ли?»

«Съ помощъ отъ Бога, ще ся стараѣхъ реклъ человекъ-тъ. «Но и ты да ся молишь Богу за мене.»

«Всякъ-нощъ рѣди да ся легнѣхъ да спнѣхъ ще ся молижъ за тебе,» рекла Иванка, «и ако ще дохождашъ на нашъ-тъ църква, която е тука близу, и наннѣи-тъ добръ проповѣдникъ ще ти приказва за Исуса и ще ся моли за тебе.»

«Богъ да тя благослови, мило мое Ангелче, азъ не съмъ ходилъ много на църква и не съмъ былъ добръ, но заради тебе, дохождамъ на твоѣхъ-тъ църква. Но влѣзъ сега въ къщи защото тука е студено за тебе. Съ Богомъ.»

Человекъ-тъ задигнѣлъ сандучето и слѣдвалъ жалостный-тъ си пѣть къмъ сиромашкый-тъ гробъ. Но въ сърцето му имало едно утѣшеніе като че Ангелъ отъ небето бѣ го утѣшило. Недѣлный-тъ день той ся намѣрвалъ въ църква-тъ. Той слушалъ думы-тъ Исусовы и чулъ проповѣдникъ-тъ да молитвува за скърбны-тъ. Послѣ той дохождалъ редовно, станѣлъ Христіанинъ, умрѣлъ въ вѣрж-тъ Христовѣхъ и отишелъ да срѣщне въ небето любезно-то си чедо.

Трѣба да свършишъ слово-то си. Помнѣте, дѣца, текстъ-тъ ки, «Иже-то му ще ся нарече — *Князь на мирѣ.*»

Като Князь на мирѣ Исусъ дава на послѣдователи-тъ си три нѣща. Що е първо-то? Миренъ языкъ. Що е второ-то? Миренъ нравъ. И що е Третьо-то? Мирюлюбіе. Колко быхъ желаялъ азъ да могъ да дамъ на всинца ви тѣзи три нѣща. Азъ не могъ да гы давамъ, но Исусъ може. Научѣте ся отъ Него и ще гы имате, и ще станете истинни Негови послѣдователи.

АЛЕКСАНДРЪ ВЪ АФРИКѢ.

Великий Александръ отишелъ еднѣжъ на едно мѣсто отдалечено и златопронизводно въ Африка: жители-тъ отишли въ посрѣщаніе нему и му донесли въ съсѣды златны ябълки и златны овошїя — Ядете ли тѣзи овошїя? попыталъ Александръ: азъ не дойдохъ да видѣхъ богатство-то ви, но да ся научѣхъ за привы-тъ ви. — Тогазъ го завели на търгъ-тъ дѣто сѣдодѣйствувалъ царь-тъ имъ.

Въ онѣхъ минутѣхъ пришелъ тамъ единъ гражданинъ и реклъ: Царю честитый, кукихъ отъ тогожь человекъ нивѣхъ, а като изорахъ земѣхъ-тъ намѣрихъ сѣкровище. То не е мое; защото азъ купихъ само нивѣхъ-тъ, а не и скрито-то сѣкровище тамо, и съ всичко туй продамый-тъ не ще да го земе надирѣ.

А другой-тъ отговорилъ: Благосовѣстенъ съмъ както съгражданинъ-тъ. Продадохъ цѣло стяжаніе-то нему, съ всичко що е въ него наедно съезъ сѣкровище-то.

Царь-тъ повторилъ рѣчи-тъ имъ, да видѣхъ да ли гы е разумѣлъ добръ, и слѣдъ едно малко-размышленіе реклъ: Ты, приятелю, имашъ ли сынъ? — Имамъ. А ты дъщерѣхъ? — Имамъ. — Чедо-та ви обичать ли ся помежду си? О! много. Каго е твѣй, съпрежѣте чедо-та си, и дайте имъ найдено-то сѣкровище като зестрѣхъ. Туй е мое-то рѣшеніе.

Александръ ся замаялъ за това рѣшеніе. Не отсѣдихъ ли добръ? — попыталъ царь-тъ, и за това ли ся удивявашъ? — О! не, отговорилъ Александръ, но въ наше-то мѣсто инакъ сѣдятъ. — А какъ? попыталъ Африканскый-тъ царь. — Наистинѣхъ, отговорилъ Александръ, щѣхмы да запремъ и двама-та человекы, и сѣкровище-то щѣне да усвои царь-тъ.

СМИРЕНОМУДРІЕ.

Павелъ като пише на Коринѣяны-тъ около двадесетъ и четири години слѣдъ възрожденіе-то си исповѣдува себе си като «най малкъ отъ Апостолы-тъ» (1 Кор. 15; 9). Каго прѣминѣлъ други петь години и проповѣдовалъ слово-то Божіе приима по должно стѣпало — «още най малкъ отъ всички-тъ святїи» (Ефес. 3; 8). А една годицѣхъ послѣ зема най смиренно-то положеніе слѣдъ всички-тъ грѣшны, «отъ които съмъ първый азъ.» 1 Тим. 1; 15.

УРАНЪ-УТАНГЪ.

Повече-то отъ млади-тѣ ни читатели трѣба да сѣ видѣли нѣкога маймуна. по вѣрваме че пѣма много отъ тѣхъ които сѣ видѣли това животно което е изобразено въ тѣзъ картинкѣ. Това е отъ сѣщій-тѣ родъ на маймуны-тѣ но е много по едро, а пакъ маймуна-та има опашкѣ и оран-утангъ-тѣ е безъ опашкѣ. Обыча и да ходи правъ и да сѣ подпирѣ съ дърво като съ тѣягъ.

Това име-което му сѣ дава, оранъ-утангъ, е име-то по което го выкатъ туземци-тѣ въ Борнео и Суматра дѣто сѣ намѣрва да ходи диво по горыгъ.

Растъ-тѣ му е колкото на чловѣкъ. тѣло-то му е космато и черно или червеникаво, уста-та му сѣ широка и снабдени съ остри зѣбы. Обыча най много равны блатисты мѣста дѣто има дърва, и прави обиталища или гнѣзда въ дърва-та, дѣто нрѣношува. Храна-та му сѣ стои отъ орѣхы, овощя, лисие и пр.

Като сѣ уловятъ млади могатъ да сѣ опитомятъ да ходятъ подиръ господаря си като куче, но не показватъ разумъ или расаждение.

Като гледамы това животно трѣба да сѣ благодаримъ на всемудраго Създателя койго е дарилъ насъ съ безсмертнѣ душѣ и съ умственны способности и така възвысилъ насъ толкозъ высоко надъ тѣзи животны.

Има нѣколко невѣрници писатели, които въ ревность-тѣ си за да показватъ себе си като мъдречи и да оборятъ откровеното слово Божие, искатъ да кажѣтъ че чловѣкъ не былъ създаденъ отъ Бога, но произхожда отъ това горенисано животно. Такъ визи господа ако искатъ да търсятъ за себе си прародители между тѣзи чудовища, свободни сѣ, но да ны извинятъ като казвамы за себе си и за читатели-тѣ на Зорницѣ-тѣ, че въ тойзи образъ-ный не припознавамы на прѣдыда си образъ-тѣ но прѣдпочитамы да вѣрваме че Богъ създаде чловѣка по свое подобие.

Д ВЪ НАЧИПЪ НА ОПРАВЯНИЕ.

Имаше въ едно село въ Америкѣ едно дѣте много бесчинно, името му Иванъ. Баща му умрѣлъ като было то още отроче, и като порастнѣло малко, майкѣ си не слушало, и правило както ищяло за да досажда на майкѣ си макаръ че го бѣла и запирала у дома, и сѣ мѣчила съсъ всякакъвъ начинъ дано да го управи.

Въ оуей село имало единъ учитель прочуть поради добро-то си обхождение. Добра-та-майка довела и прѣдала нему една еутринѣ непокорливый-гъ си сынъ, и го молила да го исправи на добро, ако е възможно. Добрый-тѣ учитель зѣлъ дѣте-то отъ рѣкѣ-тѣ на майкѣ-тѣ и го завелъ-та го турилъ на едно отъ сѣдалища-та въ класове-тѣ, и зарѣчалъ му да внимае на всичко що показва на всички-тѣ дѣца въ онзи чинъ показуватель-тѣ.

Изначало Иванъ сѣ виждалъ благопокорливъ и благоразуменъ, но това не сѣ продължило за много врѣме, защото той былъ властенъ на люты навъкновения, и не можалъ да сѣ остави отъ тѣхъ. Учитель-тѣ употрѣбилъ разны срѣдства и много пѣти го наказвалъ заради бесчиние-то и непокорство-то му; но напраздно, Иванъ ставалъ всякой день по-лошъ долкѣ най-послѣ единъ день сѣ хваналъ че

лъже толкозь грубо штоо учитель-тъ рѣшилъ да го накаже за примѣръ на други-тъ.

Слѣдъ свѣршаваніе-то на прѣдаваніе-то учитель-тъ турилъ Ивана правъ на единъ столъ прѣдъ всички-тъ ученицы школски, които опрѣдѣлилъ като сѣдници, и тѣй началъ сѣдъ-тъ на бѣднаго Ивана който съ наведенъ главъ стоялъ отъ горѣ на прѣстѣпническій-тъ столъ.

— Какво наказаніе, мыслишь ты, трѣбва да ся наложи на Ивана, попыталъ учитель-тъ едно отъ дѣца-та, които сѣдѣли на първий-тъ чинъ, за което Иванъ казалъ еднъ голѣмъ лъжъ.

— Да ся тури въ единъ ъгълъ (кюше) съ лице-то обрѣнато къмъ стѣна-тъ, рекло малко-то дѣте.

— Какво наказаніе ще речешъ ты? попыталъ друго.

— Да стои на единъ кракъ половинъ часть, рекло онуй дѣте.

— Какво ще речешъ ты? попыталъ трето.

— Да яде единъ добръ бой.

— А ты що мыслишь? Попыталъ четвърто дѣте.

— Азъ прѣдлагамъ, рекло онуй дѣте, да ся помолимъ Богу за него.

— Това наказаніе е много добро, извикалъ учитель-тъ, него трѣбва да направимъ; защото Иванъ быде туренъ много пати въ ъгълъ, и на единъ кракъ, и биенъ быде, но безъ ползъ. Нека ся помолимъ Богу за него. Щомъ произнеслъ учитель-тъ тѣзи думъ, всички-тъ ученицы колѣничили и начали да ся молятъ за соученикъ-тъ си. Това дѣяніе толкозь привело Ивана въ умиленіе, штоо отъ тогазъ станалъ единъ отъ най благоразумны-тъ и най прилежны-тъ ученицы на училище-то, и слушалъ майкж си за всичко що му заповѣдала.

Свѣтлувама всички-тъ малки дѣца които иматъ бесчинны и непокорливы соученицы или братія, да ся молятъ Богу за тѣхъ.

ТРѢБВА ДА ВИДѢХЪ ГОСПОДИНА.

Рассказъ за момчета-та.

Едно младо момче, име-то му Иванъ Роберовъ, запалъ единъ день по улицъ-тъ, когато миналъ по край него единъ Господинъ който вървѣлъ твърдѣ бърже. Тойзи Господинъ като извадилъ изъ джепъ-тъ си нѣщо, испадналъ изъ джепъ-тъ му и единъ цванецъ; като чулъ гласъ-тъ му сврѣлъ ся и ся навелъ да го земе.

Тогазъ Иванъ на глумж реклъ:

— Той е мой, Господине!

— Истинъ ли, чедо мое? Менѣ ми ся стори че е мой, отговорилъ заминувающій-тъ, като далъ цванецъ-тъ на момчето.

Иванъ изъ начало искалъ да ся поглуми, но като видѣлъ че онзи Господинъ го повѣрвалъ, повторилъ: ей, мой е.

— А какъ си ты придобы този цванецъ?

— Отивамъ у бакалницъ-тъ да купиъ нѣщо за у дома.

Онзи Господинъ му оставилъ цванецъ-тъ и търгналъ си по пакъ-тъ.

Добро! Ето това добръ сполучихъ, реклъ си Иванъ, азъ станахъ доста способень! Сега да видѣхъ какво ще правѣхъ съ този цванецъ. . . .

Но свѣсть-та му не допустила му да ся наслаждава съ мирно сърдце, тя му напомнила че той е чулъ да казватъ въ педѣлно-то училище че имотъ злѣ придобытъ става по добръ проклѣтія неже благословія; поискалъ той първо да ся присмѣ на тѣзи рѣчь, като реклъ въ себе си: — Що, ако си купиъ симидъ и халвъ нѣма ли да ги намѣрижъ добры? Ако можъ си купи за осмь дни хлѣбъ и сырене, безъ да бѣдъ понужденъ да работжъ, ще бѣде ли туй голѣмо злослаіе? Но това го неуспокоявало, и той се си выкалъ: „азъ съмъ свѣстѣмъ глупавъ да ся смущавамъ за едно нѣщо толкозь малко; увѣренъ съмъ че тойзи Господинъ има много цванцы и нѣма да сапикаса че му липсува единъ цванецъ, трѣбва да си купиъ нѣщо което ми много харесва и да не мыслижъ вече въ него. Съ всичко туй мысль-та не можала да излѣзе изъ умъ-тъ му че този цванецъ ще бѣде за него еднъ проклѣтія, и отъ туй му дошло да пожелае съ раскаяніе да го не е ималъ никогы.

Иванъ ималъ едного показователя твърдѣ любезенъ който го повикалъ да дойде да го види и често го пращалъ да му купува едно друго за да му даде за трудъ-тъ нѣкожъ паръ. Въ утѣсненіе-то ся рѣшилъ да отиде при него за да му прикаже всечко що бѣ сторилъ.

— Иване, реклъ показователь-тъ, трѣбва да намѣришь тогозъ господина, да му исповѣданиъ грѣшкж-тъ си и да му дашъ пары-тъ.

— Охъ! не можъ никога дързижъ да сторѣхъ това нѣщо.

— Тогазь не трѣбва да ся надѣнешъ ты да придобьешъ тишинѣ-тъ на духа си.

— Ако ли хвърлижъ цванецъ-тъ безъ ди имамъ никакъжъ ползѣ отъ него?

— Този господинъ се еднакво ще го има загубенъ.

— Като е тѣй, ще можжъ негли да най-джъ къщѣ-тъ на тогози господина и да подхвърлижъ полска цванецъ-тъ исподъ портѣ-тъ.

— Единъ слуга може да найде цванецъ-тъ и да не го даде на господина си. Трѣбва ты самъ да намѣришъ притяжателя (сайбиѣжъ-тъ) и да му го дадешъ въ неговѣжъ-тъ рѣкъ.

— Охъ! не могжъ направи това, право да ти кажжъ че не могжъ го стори.

Показователъ-тъ Ивановъ изяснилъ на Иавна че нѣма да бѣде благополученъ додѣ не исповѣда грѣшкѣ-тъ си, първо на Бога, послѣ на онуй лице на което бѣ сторилъ неправдѣ. Той го удързно-вилъ да направи единъ важенъ подвигъ за да исплани длѣжностъ-тъ си.

Най послѣ Иванъ рекъ :

— Азъ ще ся опитамъ, господине.

Отивалъ всякий день на мѣсто-то дѣто былъ открадналъ цванецъ-тъ и най послѣ съгледалъ оногозъ господина като влизалъ въ единъ къщѣ. Подвоумилъ ся да ли да отиде слѣдъ него, но едно нѣщо му рекло на умъ-тъ: Опасно е да го оставишъ за но натаѣкъ, направи го тутакси. Похлоналъ на врата-та, и като му отворили смаялъ ся и трепетенъ рекъ на момче-то що му отворило :

— Азъ искамъ да кажжъ нѣщо на Господина.

— На кой господина?

— На тогози що влѣзе тука.

— Що имашъ ты съ него?

— Не могжъ да ви го кажжъ, искамъ да му поговорѣ.

— Господарь-тъ не ще да ся обеспокои за едно момче като тебе; кажи мене каквото имашъ и азъ ще му го кажжъ.

— Не, молижъ ви ся, трѣбва непрѣмѣнно да видижъ самага него.

Слуга-та отишелъ да каже на господина си че има на врата-та едно сиромашко момче което иска непрѣмѣнно да го види, което не ще да му каже защо, и което не си отива. Домакынъ-тъ дозволилъ да го оставятъ да влѣзе, и когато Иванъ отишелъ въ голѣмъ-тъ госте-

приемнѣ стаижъ, въ първо-то пристѣпваніе толкозь ся смаялъ, што не знаялъ какъ да ся изрази.

— Що желаешъ, сыно? рекъ му онзи господинъ съ добромъ.

— Има нѣколко дни, отговорилъ Иванъ съсъ захещуваніе, изронихте единъ цванецъ и азъ ви рѣкохъ че е мой, и ви ми го дадохте. . . Но той не бѣше мой, господине, азъ ви излѣгахъ, носіжъ ви пары-тъ, господине, и надѣжъ ся да мя опростите.

Онзи господинъ го пыталъ съ различни пытанія, и разумѣлъ че това бѣ заради показователъ-тъ му на недѣлно-то училище дѣто дѣте-то е было заведено да познае грѣшкѣ-тъ си а да иска да ся покае. Научилъ ся за искусство-то на тогози добръ совѣтника, сетѣвъ зелъ цванецъ-тъ и казалъ нѣколко рѣчи насърчителны на дѣте-то, и го испратилъ като го увѣрилъ че му прощава.

ЧУДЕСА НА ЧАСОВНИКЪ-ТЪ.

Часовникъ-тъ удря 17,160 пѣти въ единъ часъ; 441,840 пѣти на день; и 150,424,560 пѣти въ годинѣ-тъ, или въ 365 дни и 6 часа.

По нѣкога часовници-тъ, ако ги вардятъ добръ, работятъ до 100 год. Колкото часовници трайжтъ толкозь години, удрятъ въ разстояніе-то на сто-тъ години 15,042,456,000 пѣти. Не е чудно че отъ много-то удряніе да ся не развалятъ до половинѣ-тъ на това врѣме. Часовникъ-тъ е направенъ отъ твърдъ металл; но азъ знаіжъ да ви кажжъ за единъ макынѣ която е направена отъ едно пѣщо което не е твърдъ като стомана-та и мѣдъ-та; не е по твърда отъ плѣтъ-тъ на рѣкъ-тъ; но съ всичко туй, бие повече отъ 5,000 пѣти на часъ-тъ; 20,000 пѣти на день и 43,830,600 пѣти на годинѣ-тъ. Може да мыслятъ малкы-тъ ни читатели че понеже е тази макына мека ще овехтѣе скоро; но не овехтѣва. Понѣкога, ако и редко, трае до 100 години, и въ това дълго разстояніе удря 4,383,000,000 пѣти.

Още единъ дунжъ имамъ да рекжъ. Тѣзи малкѣ макынѣ има всякой въ себе си. Да ѣжъ не търси нѣкой въ кесіжъ-тъ си, защото не е тамъ. Вжтрѣ е въ тѣло-то: може да ѣжъ усѣти като бие: тя е сърдце-то. Трѣба да ѣжъ посвятимъ на Бога, та кога прѣстане да бие сърдце-то ни, да ся намѣри душа-та ни при Бога въ небе-то.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПОСЛѢ ЩО ?

1.

Дошелъ сьмъ на свѣтъ-тъ;
 Намѣрвамъ ся на пѣтъ;
 Мои-тъ дни летять.
 Отива тозь животь; —
 А послѣ що?

2.

Избирамъ си сега
 Занятъе, работъ.
 Залитамъ, труджъ ся; —
 Ту полза, ту щета; —
 А послѣ що?

3.

Успѣхъ и доброты
 Получувамъ, или
 Нещастіе, злины,
 Горьки и мрачны дни; —
 А послѣ що?

4.

На здравіе дни-тъ
 Ще минжтъ, знамъ добръ;
 Чась-тъ ще донесе
 Болѣзнь и трудове;
 А послѣ що?

5.

Увы! страшень урокъ!
 На врѣме-то свѣршжтъ;
 Прѣсича сѣдникъ строгъ
 Спасителный-тъ срокъ; —
 А послѣ що?

6.

Когато-трѣбный гласъ
 Ся чуе, ахъ! тогазь

Прѣдъ мой-тъ славень Спасъ
 Ще бѣдъ сѣденъ азъ; —
 А послѣ що?

7.

Кой може туй каза?
 Единъ до небеса
 Възлѣзува, кога
 Другъ въ пѣкъль слѣзува; —
 А послѣ що?

— Тры-тъ бесцѣнны камьніе. Има-
 тры бесцѣнны камьніе който Богъ дава
 на чеда-та си; Първый-тъ е *крѣвь-та* на
 Сына Му, вторый-тъ е *благодать-та*
 на Духъ-тъ Му, и третій-тъ е *свят-*
лость-та на лице-то Му. Имашъ ли ты
 тѣзи тры бесцѣнности?

— Всякога като нѣмамы любовь кѣмъ
 брата си, показывамъ че нѣмамы и лю-
 бовъ кѣмъ Христа.

— Толкозь е възлюбилъ Богъ свѣтъ-тъ,
 што е далъ Сына своего единороднаго,
 за да не погыне всякой който вѣрва въ
 него, но да има животь вѣченъ. Иоан.
 3; 16,

— Молитва безъ усърдіе и искрен-
 ность, е като кандило не запалено.

Въ печатницѣ-тъ на А. Минасіана
 у Джамлѣ-ханъ.